

LBRIS

We know
books

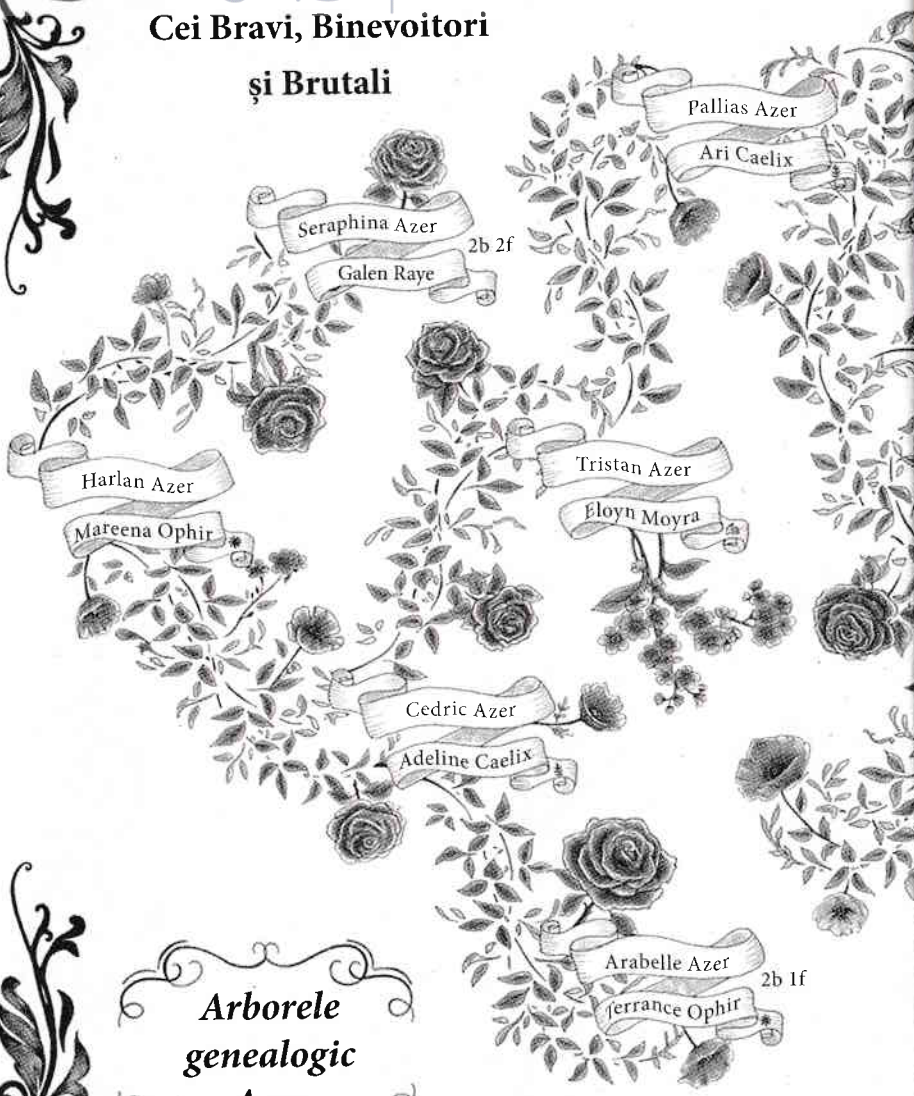
LAUREN ROBERTS

Reckless

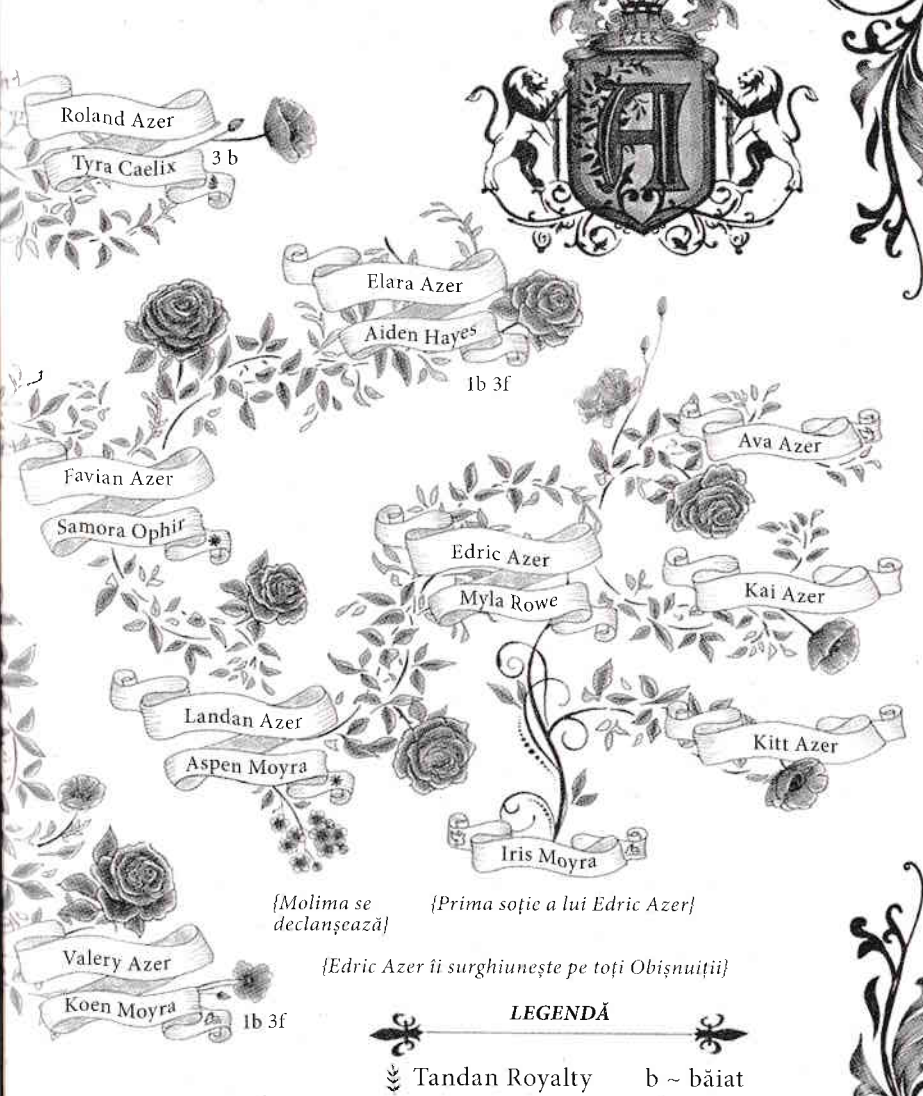
Traducere din limba engleză
IRINA STOICA

LITERA
București

Cei Bravi, Binevoitori și Brutali



Arborele genealogic Azer



{Molima se declanșează}

{Prima soție a lui Edric Azer}

{Edric Azer îi surghiunește pe toți Obișnuții}

LEGENDĂ

- 👑 Tandan Royalty b ~ băiat
- 👸 Izrami Royalty f ~ fată
- ☠️ Dorian Royalty ☠️ Decedat

Prolog

Kai

Holurile sunt straniu de goale la ora asta.

La fel cum sunt în fiecare an.

Nu mă grăbesc să le parcurg, bucurându-mă de această fărâcă de pace. Cu toate că această fericire furată e doar un pic mai mult decât haos înăbușit.

Decid să ignor acest gând în timp ce o apuc pe un hol întunecat, pașii mei apăsând ușor covorul ca de smarald. Un castel adormit este liniștitor, solitudinea este o raritate printre membrii familiilor regale.

Regal.

Aproape că-mi îngădui să râd la această titulatură. Uit adesea ce eram înainte de ceea ce am devenit. Un prinț înainte de Executant. Un băiat înainte de monstru.

Dar astăzi nu sunt nici unul. Azi, reușesc, pur și simplu, să fiu cine ar fi trebuit să fiu.

O lumină discretă se prelinge pe sub ușile bucătăriei. Reușesc să surâd la acea imagine.

În fiecare an. Ea este aici în fiecare an.

Împing ușor ușile și intru în pata de lumină produsă de câteva lumânări pâlpâitoare. Mirosul dulce de aluat și scorțișoară plutește în aer, înfășându-mă în căldură și amintiri.

– Te trezești tot mai devreme de la an la an.

Întâmpin zâmbetul lui Gail cu un surâs. Șorțul ei este pudrat cu scorțișoară, fața îi e mânjită de făină. Mă salt pe aceeași tejghea pe care mă așez de când am devenit suficient de mare ca să ajung la el – cu palmele întinse în spatele meu, cu cicatricile lipicioase de la blatul de bucătărie.

Există confort în normalitatea asta.

Îi zâmbesc femeii care aproape m-a crescut, cu un singur umăr săltat într-o ridicare leneșă din umeri.

– În fiecare an dorm mai puțin.

Când mâinile ei îi găsesc șoldurile, știu că se luptă cu dorința de a mă certa.

– Mă îngrijorezi, Kai.

– Când nu am făcut-o? spun eu încet.

– Vorbesc serios.

Ea mișcă un deget, făcând un semn înspre mine, de sus în jos.

– Ești prea tânăr să duci toate astea. Parcă doar ieri alergați prin bucătăria mea, tu și Kitt...

Se întrerupe când pomenește despre el, forțându-mă să resuscitez conversația pe moarte.

– De fapt, am venit de la biroul tată... Fac o pauză suficient de lungă ca să oftez pe nas. De la biroul lui *Kitt*.

Gail încuviințează încet din cap.

– Nu a ieșit de acolo de la încoronare, nu-i așa?

– Nu, nu a făcut-o. Iar eu n-am stat mult acolo. Îmi trec o mână prin părul ciufulit. Tocmai mă informa despre prima mea misiune.

Ea rămâne tăcută pentru o clipă lungă.

– Ea e, nu-i așa?

Încuviințez din cap.

– Ea e.

– Și tu o să...

– Să duc misiunea la bun sfârșit? Să fac ce mi s-a spus? închei eu în locul ei. Desigur. Este datoria mea.

Încă o pauză lungă.

– Și și-a amintit ce zi e azi?

Îmi ridic privirea încet, zâmbind trist când îi întâlnesc ochii.

– Nu e treaba lui să își aducă aminte.

– Corect, oftează ea. Ei bine, oricum, am făcut doar unul anul acesta. Mi-am imaginat că el n-o să te-nsoțească.

Se dă laopărte, dezvăluind un melcișor dulce, lucios, lângă cup-tor. Alunec de pe tejghea, zâmbind în timp ce mă apropii de ea. Abia după ce o sărut pe obraz îmi întinde farfuria.

– Acum, du-te! mă gonește ea. Du-te să petreci ceva timp cu ea!

– Mulțumesc, Gail, spun eu încet. Pentru fiecare an.

– Și pentru cei care urmează.

Ea îmi face cu ochiul înainte de a mă împinge spre ușă.

Mă uit înapoi la ea, la această femeie care a fost o mamă pentru mine când regina nu putea fi. Ea a însemnat îmbrățișări calde și afecțiune, muștrări binemeritate și aprobarea mult dorită.

Mi-e groază să îmi imaginez unde ar fi frații Azer fără ea.

– Kai?

Sunt gata să ies pe ușă, când mă opresc să mă uit înapoi la ea.

– Cu toții am iubit-o, spune ea încet.

– Știu, zic și încuviințez din cap. Și ea știa.

Iar apoi, picioarele mă duc pe holul umbrit de dincolo de ușă. Melcișorul dulce care stă pe farfuria din mâna mea este ispititor, mirosind a scorțișoară, a zahăr și a vremuri mai ușoare. Dar, în schimb, mă forțez să mă concentrez la drumul familiar către grădini, același pe care o iau în fiecare an pe vremea asta, dinspre bucătărie.

Nu trece mult până mă îndrept către ușile largi care mă separă de grădinile de dincolo. Abia mă uit la gardienii imperiali care stau de pază sau la cei care dorm inutili lângă ei. Cei care sunt treji – puțin – se fac a nu observa melcișorul dulce pe care îl duc cu mine în întuneric.

Urmez poteca de piatră dintre șirurile de flori colorate pe care nu le pot desluși în întuneric. Statuile acoperite cu iederă împân-zesc grădina, cu diverse bucăți lipsă după ce au fost dărâmate de prea multe ori, lucru cu care eu clar nu am avut de-a face. Fântâna clipește în centrul tuturor, amintindu-mi de zile înăbușitoare

și de stupiditatea de înțeles care ne-a făcut pe mine și pe Kitt să sărim în ea.

Dar eu sunt aici pentru ceea ce se află dincolo de grădină.

Pășesc pe întinderea moale de iarbă care a fost cândva acoperită cu covoare colorate, pentru cel de-al doilea bal al Întrețecilor. Nepermițându-mi să-mi amintesc mai multe despre acea noapte, urmăresc lumina lunii care își trece degetele palide peste conturul ei.

Salcia arată insistent de ademenitoare, frunzele ei foșnind sub briza delicată. Îmi trec ochii peste fiecare ramură plecată. Peste fiecare rădăcină care iese din pământ. Fiecare centimetru este frumos și puternic.

Împing perdeaua de frunze pentru a păși sub copacul pe care îl vizitez de câte ori îmi permite viața – dar întotdeauna în această zi, cu un melcișor lipicios în mână. Îmi trec degetele de-a lungul scoarței aspre a trunchiului, urmând canelurile sale familiare.

Nu trece mult până când îmi iau locul obișnuit sub falnicul copac, trecându-mi un braț peste genunchiul sprijinit. Echilibrând farfuria deasupra unei rădăcini deosebit de mari, scot o cutie mică de chibrituri din buzunar.

– Nu am găsit nici o lumânare anul ăsta, îmi pare rău! Aprind chibritul, privind flacăra micuță care acum sfârâie pe băț. Deci asta va trebui să fie de ajuns.

Împing chibritul în centrul melcișorului dulce, zâmbind ușor la imaginea jalnică. Îmi acord o clipă să îl privesc arzând, să văd cum învâluie copacul masiv într-o strălucire pâlăitoare.

Apoi mă uit în jos lângă mine, trecând o mână peste iarba moale de acolo.

– La mulți ani, A!

Suflu în lumânarea improvizată, lăsând întinericul să ne înghită cu totul.

Capitolul 1

Paedyn

Sângele meu e util doar dacă reușește să rămână la mine în corp.

Mintea mea e utilă doar dacă reușește să nu o ia razna.

Inima mea este utilă doar dacă reușește să nu se frângă.

„Ei bine, se pare că am devenit complet inutilă, în cazul acesta.“

Îmi trec privirea peste plăcile de lemn ale podelei de sub picioarele mele, parcurgând lemnul uzat. Simpla vedere a podelei familiare mă face să mă simt inundată de amintiri și mă chinuiesc să alung din fața ochilor imaginile picioarelor mici așezate deasupra celor în cizme pe măsură ce ele intră în ritmul unei melodii familiare. Clatin din cap, încercând să mă scutur de amintire, cu toate că îmi doresc cu disperare să pot zăbovi în trecut, de vreme ce prezentul nu este tocmai plăcut momentari.

„... 16, 17, 18...“

Zâmbesc, ignorând durerea care îmi pișcă pielea.

„Te-am găsit.“

Mersul îmi este nesigur și rigid, mușchii dureroși chinându-se la fiecare pas către podeaua aparent normală. Mă las în genunchi, mușcându-mi limba din pricina durerii, și zgârii lemnul cu degetele cu pete sângerii pe care mă străduiesc să le ignor.

Podeaua pare a fi la fel de încăpățânată ca mine, refuzând să se urnească. I-aș fi admirat reziliența dacă n-ar fi fost o afurisită de placă *de lemn*.

„N-am timp pentru asta. Trebuie să ies de aici.“

Un sunet plin de frustrare mi se smulge din gât înainte să clipesc înspre podea, răbufnind:

– Aș fi putut să jur că ești ascunzătoarea secretă. Nu ești a nouăsprezecea placă dinspre ușă?

Mă holbez la lemn înainte ca un râset isteric să-mi alunece de pe buze și îmi las capul pe spate, clătînându-l în vreme ce privesc înspre tavan.

– Pe toate molimele, acum vorbesc cu *podeaua*, mormăi, încă o dovadă că îmi pierd mințile.

Deși nu e ca și cum aș avea cu cine altcineva să vorbesc.

Au trecut patru zile de când m-am împleticit înapoi în casa copilăriei mele, bântuită și pe jumătate moartă. Și, cu toate astea, atât mîntea, cât și trupul îmi sunt departe de a se fi vindecat.

Oi fi fentat moartea la fiecare vânturare de sabie a regelui, dar tot a reușit să ucidă o parte din mine în acea zi de după proba finală a Întregerilor. Cuvintele lui au tăiat mai adânc decât ar fi putut să o facă sabia lui, spintecându-mă cu fulgerări de adevăr în timp ce se juca cu mine, mă hărțuia, îmi vorbea despre moartea tatălui meu, cu buzele curbate de un zâmbet.

„Nu vrei să știi cine l-a ucis pe tatăl tău?“

Un fior mi se prelinge pe șira spinării în timp ce vocea rece a regelui îmi răsună în craniu.

„Să spunem doar că prima ta întâlnire cu un prinț nu a fost atunci când l-ai salvat pe Kai pe alee.“

Dacă trădarea poate fi o armă, a abătut-o asupra mea în acea zi, trecând lama boantă prin inima mea frântă. Scot o respirație tremurată, îndepărtând gândurile despre băiatul cu ochi gri pătrunzător precum sabia pe care l-am văzut înfigând-o în pieptul tatălui meu cu atâția ani în urmă.

Clătînându-mă pe picioare, îmi las greutatea pe plăcile din vecinătate, ciulind urechile după un scârțâit sugestiv, în timp ce îmi învârtesc absentă inelul de argint de pe degetul mare. Mă doare tot corpul și îmi simt până și oasele mult prea fragile. Rănile cu care m-am ales după întrecerea finală și după lupta cu regele au fost

îngrijite în grabă, rezultat al degetelor tremurătoare și al plânsurilor tăcute ce mi-au făcut ochii încețoșați și cusăturile neglijente.

După ce am șchiopătat din Arena Bolului către Aleea Loot, am intrat clătînându-mă în cocioaba albă pe care o numeam acasă și pe care Rezistența o considera sediul central. Dar am fost întâmpinată de pustietate. Chipurile cunoscute care umpleau camera secretă de sub picioarele mele dispăruseră, lăsându-mă cu nimic altceva în afară de durerea mea și de confuzie.

Eram singura – fusesem singură dintotdeauna – rămasă să curețe dezastrul compus din corpul meu, creierul meu, inima mea sângerândă.

Lemnul de sub mine geme. Rânjesc.

Sunt din nou pe podea, căutând o rază care să dezvăluie o ascunzătoare tenebroasă de dedesubt. Clatin din cap spre mine însămi, mormăind:

– E a nouăsprezecea placă de lemn dinspre *fereastră*, nu dinspre ușă, Pae...

Mă lansez în beznă, cu degetele curbate în jurul mânerului nefamiliar al unui pumnal. Inima mă doare mai tare decât corpul și îmi doresc să simt în palmă mânerul unduitor din oțel al armei tatălui meu.

Dar am ales vărsarea de sânge în detrimentul sentimentelor când am aruncat dragul meu pumnal în gâtul regelui. Și singurul meu regret este că *el* l-a găsit, promițând să mi-l înapoieze înfipt în spațele mele.

Ochi albaștri goi clipesc către mine, reflectați în lama strălucitoare pe care o ridic spre lumină, sperându-mă îndeajuns cât să îmi opresc gândurile încărcate de ură. Pielea îmi e presărată de creștături, acoperită de tăieturi. Înghit la vederea șiroiului care îmi coboară din lateralul gâtului, îmi trec degetele peste pielea zimțată. Clătînând din cap, îmi strecor pumnalul în cizmă, îndepărtând odată cu el expresia-mi înspăimântată.

Observ un arc și tolba sa de săgeți ascuțite ascunse în compartiment și umbra unui zâmbet trist îmi străbate fața la amintirea tatălui

meu învățându-mă să trag cu arcul, copacul noduros din spatele casei fiind unica mea țintă.

Pretrecându-mi arcul și tolba pe după spate, cotrobăi printre celelalte arme ascunse în podea. După ce azvârl în rucsac câteva cuțite ascuțite de aruncat, care se alătură mâncării, păturii, bidoanelor de apă și cămășii mototolite pe care le băgasem la repezeală acolo, mă ridic anevoie.

Niciodată nu m-am simțit atât de delicată, de frântă. Gândul mă face să mă umplu de furie, mă face să-mi smulg un cuțit de la mijloc și să-mi doresc cu ardoare să îl azvârl în peretele uzat din lemn din fața mea. O durere sfâșietoare îmi cuprinde brațul ridicat când însemnul de deasupra inimii mele se întinde de la mișcare.

O reamintire. O reprezentare a ceea ce sunt. Sau, mai curând, a ceea ce nu sunt.

„O“ de la Obișnuită.

Trimit cuțitul în zbor, înfigându-l în lemn, cu dinții încleștați. Cicatricea înțepă, bucurându-se de existența sa nesfârșită pe trupul meu.

„... Îmi voi lăsa amprenta asupra inimii tale, ca să nu uiți cine a frânt-o.“

Mă îndrept spre cuțit, gata să îl smulg din perete, când podeaua de sub mine scârțâie, atrăgându-mi atenția. Cu toate că știu că podelele șubrede nu sunt un lucru rar în casele din mahala, curiozitatea mă împunge să investighez.

„Dacă fiecare placă din podeaua ce scârțâie ar fi o ascunzătoare, podeaua noastră ar fi plină de ele.“

Lemnul se ridică, iar sprâncenele mele fac la fel, împungându-mi fruntea din pricina șocului. Scot un râset lipsit de amuzament când bag mâna într-o ascunzătoare despre a cărei existență nu știam.

„Ce naivă am fost să cred că Rezistența a fost singurul secret pe care tata l-a avut față de mine!“

Degetele îmi trec peste pielea uzată înainte de a scoate un caiet mare înșesat cu hârtii ce amenință să se reverse. Răsfoiesc, recunoscând scrisul de mână dezordonat al unui medic.

„Jurnalul tatei.“

Îl îndes în rucsac, știind că nu am nici timpul, nici siguranța necesare ca să îi studiez munca acum. Sunt de prea mult timp aici, am petrecut prea multe zile rănită, slăbită și îngrijorată că o să fiu găsită.

Vizualul care a fost martor când l-am ucis pe rege probabil a difuzat imaginea în tot regatul. Trebuie să ies din Ilya și deja am irosit avansul pe care *el* mi l-a acordat cu atâta generozitate.

Mă îndrept spre ușă, gata să mă strecor afară și pe străzile unde pot să mă fac nevăzută în haosul care este mahalaua Loot. De acolo voi încerca să străbat Deșertul Pârjol până în orașul Dor, unde Elitele nu există, iar Obișnuiții sunt tot ce se cunoaște.

Îndreptându-mă spre ușă și spre strada tăcută de dincolo de ea...

Mă opresc, cu mâna întinsă.

„Liniște.“

E aproape mijlocul zilei, asta însemnând că Aleea Loot și străzile înconjurătoare ar trebui să zumzăie de neguțători care înjură și de copii care țipă în vreme ce mahalaua vibrează de culoare și agitație.

„Ceva nu e în regulă...“

Ușa se cutremură, ceva – *cineva* – izbindu-se în ea dinspre exterior. Sar înapoi, cercetând încăperea din priviri. Mă gândesc să cobor pe scara secretă în camera ascunsă unde aveau loc întrunirile Rezistenței, dar gândul de a fi încolțită acolo, jos, îmi provoacă greață. Și, în acel moment, privirea mi se ațintește asupra șemineului, iar eu oftez de enervare în ciuda situației curente.

„Cum de ajung mereu într-un horn?“

Ușa se sparge și se deschide cu zgomot înainte ca eu abia să fi ajuns la jumătatea hornului, cu picioarele plasate de o parte și de alta în timp ce cărămizile îmi sapă în spinare.

Un Forțos.

Doar o Elită cu o forță extraordinară ar fi capabilă să spargă atât de repede ușa mea baricadată și prinsă în bolțuri. Sunetul cizmelor grele mă face să estimez că cinci gardieni imperiali tocmai mi-au umplut casa.

– Nu stați acolo pur și simplu! Scotociți locul și convingeți-mă că sunteți utili!

Un fior mi se prelinge pe șira spinării la auzul acelei voci reci, una pe care am auzit-o sunând atât ca o mângâiere, cât și ca un ordin. Înțepenesc, alunecând ușor de-a lungul peretelui plin de funingine.

„El e aici.“

Vocea care urmează e aspră, aparținându-i unui gardian imperial.

– Ați auzit ce a zis Executantul. Mișcați-vă!

„Executantul.“

Îmi mușc limba, ori ca să mă împiedic să scot un râset amar, ori ca să nu țip, nu sunt sigură. Sângele îmi fierbe la auzul titlaturii, amintindu-mi de tot ce a făcut el, de toate relele pe care le-a comis în umbra regelui. Întâi, pentru tatăl său, iar acum, pentru fratele său – mulțumită mie că l-am scăpat de cel dintâi.

Numai că el nu îmi mulțumește. Nu, a venit să mă ucidă în schimb.

„Poate că, atunci când voi scăpa de tine, îmi voi găsi curajul. Așa că îți dau un avans.“

Nu pot risca să fiu auzită cățărându-mă pe horn, așa că aștept, ascultând pașii grei care răsună prin casă în căutarea mea. Picioarele încep să îmi tremure, forțându-se să mă susțină, în timp ce fiecare rană mă face să tresar de durere.

– Verificați rafturile cu cărți din birou. În spatele unuia ar trebui să fie un pasaj secret, ordonă sec Executantul, sunând *plictisit*.

Din nou, mă trezesc înțepenind. Un membru al Rezistenței trebuie să fi mărturisit acel mic secret după ce i-a fost smuls prin tortură. Pulsul mi se întetește la gândul bătăliei de la ultima probă a Întrecerilor, în arenă, când Obișnuiții, Fatalii și gardienii s-au înclăștat într-o luptă sângeroasă.

O luptă sângeroasă al cărei deznodământ încă nu îl cunosc.

Pașii gardienilor se îndepărtează, sunetul căutării lor estompându-se în timp ce ei coboară în camera de dedesubt.

Liniște.

Și totuși, știu că el încă e în camera asta. Doar un firav număr de metri ne separă. Îi pot simți, practic, prezența, la fel cum i-am simțit căldura corpului lângă al meu, fierbințeala privirii lui cenușii

în timp ce mă urmărea. O placă de podea scârțâie. El e aproape. Tremur de furie, răzbunarea inundându-mi sângele și făcându-mă să vreau cu disperare să îl văd sângerând. E bine că nu îi pot zări fața, pentru că, dacă ar fi să îi văd în clipa asta una din gropițele alea idioate, n-aș fi capabilă să mă opresc din a încerca să i-o smulg cu unghiile de pe chip.

Dar, în schimb, îmi calmez respirația, știind că, dacă mă lupt cu el acum, furia mea nu ar fi de ajuns ca să îl înving. Și intenționez să câștig când voi fi, într-un final, față în față cu Executantul.

– Îmi imaginez că te-ai gândit la fața mea când ai aruncat acel cuțit.

Vocea lui e joasă, precaută, sunând mult prea mult ca a băiatului pe care îl cunoșteam. Amintiri despre el îmi inundă mintea, reușind să îmi facă inima să-mi gonească.

– Nu-i așa, Paedyn?

Și iată! Asprimea revine în vocea Executantului, ștergându-l pe Kai și lăsând un comandant.

Inima îmi bate de să-mi spargă pieptul.

„Nu poate ști că sunt aici. Cum ar putea să...“

Sunetul unei lame smulse din lemnul despicat îmi spune că mi-a scos cuțitul din perete. Aud sunetul cunoscut al unui obiect ce se rotește și practic mi-l imaginez rotind absent arma în mână.

– Spune-mi, draga mea, te gândești adesea la mine?

Vocea lui e un murmur, ca și cum buzele i-ar fi lipite de urechea mea. Mă înfior, știind exact care e senzația.

Dacă știe că sunt aici, de ce nu...

– Îți bântui visele, îți umplu gândurile, așa cum faci tu în cazul meu?

Respirația mi se oprește.

„Deci nu știe că sunt aici sau nu e sigur.“

Mărturisirea lui mi-a spus măcar atât.

Fiind o Obișnuită antrenată și făcută să pară *Clarvăzătoare*, tata m-a învățat să citesc oamenii, să adun informații și observații în doar câteva secunde.

Și am avut cu mult mai mult decât câteva secunde ca să îl citesc pe Kai Azer.

Am văzut dincolo de numeroasele lui măști și fațade, întrezărind băiatul de sub ele și ajungând să îl cunosc, să țin la el. Și, cu toată trădarea ce stă acum între noi, știu că nu ar declara că mă visează dacă ar ști că îi sorb fiecare cuvânt.

Aud amuzamentul din glasul lui când oftează.

– Unde ești, Clarvăzătoare mică?

Porecla lui e de tot răsul, din moment ce el și restul regatului știu acum că sunt orice numai asta nu. Orice, numai Elită nu.

„Nimic altceva decât o Obișnuită.“

Cenușa îmi înțepă nările și sunt nevoită să îmi pun mâna peste nas ca să opresc un strănut, aducându-mi aminte de multele nopți în care furam din magazinele ce se aliniau pe Aleea Loot, înainte de a fugi prin hornurile strâmte.

„Strâmte. Ca o capcană. Sufocante.“

Ochii mi se îndreaptă spre cărămizile ce mă înconjoară în întuneric. Spațiul e atât de mic, de încărcat, atât de capabil să mă facă să intru în panică.

„Calmează-te!“

Claustrofobia alege cele mai proaste momente să se cațare la suprafață și să îmi aducă aminte de propria-mi neajutorare.

„Respiră!“

Și o fac. Adânc.

Mâna aflată în continuare pe nasul meu miroase vag a metal – ascuțit, intens și înțepându-mi nasul.

„Sânge.“

Îmi trag de pe față mâna tremurândă și, cu toate că nu pot să văd sângeriul care îmi pătează degetele, îl simt, practic, agățându-se de mine. Există în continuare sânge închegat sub unghiile mele rupte și nu știu dacă e al meu, al regelui sau...

Trag aer în piept, încercând să mă adun. Executantul pândește mult prea aproape, umblând încoace și încolo, lemnul gemând sub el la fiecare pas.

„Să fiu prinsă din cauza sughiturilor de plâns ar fi la fel de jenant ca și în cazul în care aș fi prinsă din cauza strănutului.“

Și refuz să permit și una, și alta.

La un moment dat, gardienii se aud tropăind în camera de sub mine.

– Nici urmă de ea, Înălțimea Voastră.

Urmează o pauză lungă înainte ca Înălțimea Sa să ofteze.

– Exact cum credeam. Sunteți inutili. Următoarele lui cuvinte sunt mai tăioase decât lama pe care o răsuțește relaxat în mână: leșiți numaidecât!

Gardienii nu irosec o singură secundă înainte de a-i da zor spre ușă, departe de el. Nu îi învinovățesc.

Dar el e în continuare aici, lăsând nimic altceva decât tăcerea să se întindă între noi. Mi-am dus din nou la nas o mână umedă, iar mirosul de sânge, combinat cu hornul strâmt, face să mi se învârtă capul.

Amintiri îmi inundă mintea – trupul meu scaldat în sânge, țipele mele în timp ce încerc să îl îndepărtez, reușind doar să îmi pătez pielea cu un roșu îngreșos. Vederea și mirosul a atât de mult sânge mi-au făcut rău, m-au făcut să mă gândesc la tata sângerând în brațele mele, la Adena făcând același lucru.

„Adena.“

Lacrimi îmi înțepă din nou ochii, obligându-mă să clipesc ca să îndepărtez imaginea trupului ei fără viață de pe terenul nisipos din Groapă. Duhoarea metalică a sângelui îmi umple nasul și nu suport să simt mirosul sângelui, să mă uit la el, să îl simt...

„Respiră!“

Un oftat greu îmi întrerupe gândurile. El pare la fel de obosit precum mă simt eu.

– Eu un lucru bun că nu ești aici, spune el încet, pe un ton pe care nu credeam că aveam să îl mai aud vreodată de la el. Pentru că încă nu mi-am găsit curajul.

Iar apoi casa mea izbucnește în flăcări.

Capitolul 2

Kai

Flăcări mă urmăresc în timp ce mă îndrept fără grabă spre ușă. Valuri de dogoare mi se izbesc de spate; dăre de fum mi se agață de haine. Pășesc afară în după-amiaza înnorată, acum și mai poluată de norii de fum care se ridică spre cer.

Buzele îmi zvâcnesc la vederea expresiei de șoc de pe chipurile gardienilor, cu gurile pe care încearcă să și le închidă în timp ce flăcările consumă casa din spatele meu. Privirile lor se abat încet asupra mea, reușind să ajungă pe la nivelul gulerului meu, în timp ce se foiesc de pe un picior pe altul, deloc în largul lor.

Ei înlemnesc când mă îndrept detașat în direcția lor.

„Ei cred că am înnebunit.“

Sticla se sparge când o fereastră explodează în spatele meu, presărând strada cu cioburi ascuțite. Imperialii tresar, acoperindu-și fețele. Imaginea mă face să zâmbesc.

Poate că au dreptate. Poate chiar am înnebunit.

Sunt înnebunit de grijă, de furie, de trădare.

Tensiunea care îmi fierbe permanent în trup pare să fie singura constantă din viața mea, rezultând în umeri țepeni și maxilar rigid. Degetele îmi bat darabana pe mânerul pumnalului pe care-l port în lateral, ispitindu-mă să îmi manifest frustrarea asupra unuia dintre numeroșii gardieni inutili.

Trasez conturul oțelului unduios al mânerului, modelul simțindu-se familiar sub degete. Cum aş putea uita pumnalul care mi-a fost ținut de atâtea ori la gât?

„Cum aş putea uita pumnalul pe care l-am scos din gâtul tăiat al tatălui meu?“

Au trecut cinci zile de când am văzut mânerul acestei arme ieșind din gâtul regelui. Cinci zile de jelit și totuși nu am vărsat o singură lacrimă. Cinci zile pentru a mă pregăti și totuși nici un plan nu mă va elibera cu adevărat de ea. Cinci zile pentru a fi pur și simplu Kitt și Kai – frați înainte de a deveni rege și Executant.

Iar acum, avansul ei a expirat.

Deși se pare că l-a folosit cu înțelepciune – a profitat de slăbiciunea mea, de lașitatea mea, de *sentimentele* mele pentru ea – și a fugit. Mă întorc cu fața spre flăcări, urmărind haosul însuflețit în timp ce focul îi consumă casa în roșu, portocaliu, fum negru gros și...

„Argintiu.“

Clipesc, mijind ochii prin fumul sufocant înspre acoperișul care se prăbușește. Dar nu e nimic acolo, nici o urmă din sclipirea pe care am văzut-o acum o clipă. Îmi trec o mână prin păr înainte de a apăsa căușul palmelor pe ochii oboșiți.

„Da, chiar am înnebunit.“

– Sir!

Îmi las mâinile în jos, fixându-mi încet privirea asupra gardianului îndeajuns de curajos să strige la mine. Își drege glasul, probabil regretând decizia.

– Eu, hmm, cred că am văzut ceva, Înălțimea Voastră.

Arată spre acoperișul în flăcări, fumul mișcându-se în timp ce o siluetă se împleticește prin flăcări. O siluetă cu păr argintiu.

„Deci ea este aici.“

Se pare că nu mă pot decide dacă sunt ușurat sau nu.

– Aduceți-o la mine!

Ordinul meu răsună, iar gardienii nu pierd nici un moment. Și, aparent, nici ea. Abia prind o scurtă imagine a ei înaintea să sară de pe marginea acoperișului care se prăbușește până pe cel vecin, cu picioarele atârând înainte să își găsească un punct de sprijin.